

Karácsony, szaturnália és az antikrisztusi uralom kapcsolata

Számunkra az Isten gyülekezeteiben egy évente ismétlődő, bevett rutinná vált felhívni a figyelmet arra, hogy a karácsony egy pogány eredetű nem bibliai ünnep és az égvilágon semmi köze nincs sem Jahósuához, sem pedig a bibliai kereszténységhez. Igen jól dokumentált és vitathatatlan történelmi tény az, hogy a 4. és 5. századok közötti időkben az akkorra már hitehagyott, intézményesített és már csak nevében keresztény egyház a birodalom pogány tömegeinek megnyerésének, illetve megtartásának érdekében magáévá tett egy sor pogány ünnepet. Ezeket átnevezték és keresztény köntösbe bújtatták, miközben jórészt megőrizték az eredeti pogány tartalmukat és jellegüket is. A karácsony, vagy „Christhmas” a legkirívóbb példája ennek. A nyugati kultúrkörben leginkább a Krisztus utáni pogány birodalmi Róma katolicizmus által átvett hagyományait gyakorolják, amelyek később kiegészültek ugyancsak pogány eredetű kelta, skandináv, és germán szokásokkal. Ahogy a karácsonyt a jelenlegi modern formájában ismerik és ünneplik szerte a világban, az egy teljesen multikulturális, multi-vallás ösztársadalmi fesztivál idény, aminek a hagyományai az ősi pogány kultuszok, a természet körforgását tisztelő természetvallások, a névleges kereszténység és a kommerszizmus furcsa keverékéből ötvöződött össze. Sajnos az évenként ismétlődő rutin szerves részét képzi az is, hogy a címzettek felháborodva kikérik maguknak azt, hogy ők egy pogány ünnepet pogány hagyományok gyakorlásával tartanak. Nem, mondják ők: Mi „a kis Jézuska születésnapját” ünnepeljük meg egy olyan ünnepi körön belül, aminek a sajátos hagyományai már régóta keresztény szokásokká lettek. Ugyanakkor a keresztények gyakran panaszojják azt, hogy a karácsony túl elvilágiasodott, túl kommerszé vált, ami elárulja, hogy mennyire nincsenek képben az ünnep eredetével. A karácsony mindig is egy pogány, kommersz ünnep volt, amiben sosem volt jelen sem „a kis Jézus”, sem a felnőtt és így nem is lehet őt „visszahelyezni az idény fókuszába”. Valójában a pogányok

jogosabban követelhetnék azt, hogy vegyék le az álkereszténység sallangjait az ünnepükről, mert Krisztus lett beleerőltetve abba. Ebben az írásban mélyebbre kívánunk ásni a Mikulás és a karácsonyfa pogány eredeténél – ezzel ugyanis már oly sokan foglalkoztak –, ehelyett fel kívánjuk tární ennek az ünnepnek a valós, baljóslatú arcát.

Isten Egyházának Gyülekezetei

<http://www.churchofgod.hu>

Copyright © 2018, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

I. Rész

A korai egyház és a homályba merült évszázadok

A felvezetőben szó volt arról, hogy a karácsony korunkban egy teljesen multikulturális ünnepé vált szerte a világban, így a nem keresztény területeken is. Mi itt elsősorban a keresztény vonatkozású szálakat kívánjuk követni, kezdve azzal, hogy mikor és milyen körülmények között adaptálta az „egyház” ezt az ünnepet. Amint azt látni fogjuk, a karácsony megtartásának több okból sincs létjogosultsága az Isten Egyházában. Még az ünnep „keresztény”-nek vélt elemei sem biblikusak, a „megváltó” születési idejének ünneplése pl. a pogány Mitrász, Attisz és Tammuz kultuszaihoz vezethető vissza, ahogyan maga az adott dátum is.

A keresztény vallás tanításait a Jahósua és az Apostolok tanításait lejegyző Újszövetség foglalja magában, ami pedig az Ószövetségben gyökerezik. Az Újszövetségben és a korai egyházatyák írásaiban (1.-3. évszázadok) egyházatyáinak írásaiban egyetlen utalást sem találhatunk arra, hogy Krisztus születésnapját bármikor megünnepelelték volna, vagy akár ismerték volna annak pontos dátumát.

Nem szabad elfelejteni, hogy az első keresztények mind olyan izraeliták voltak, akik az Ószövetségen nőttek fel. Ebben a kultúrában pedig nem ünnepelelték születésnapokat,

mert azt egy pogány szokásnak tartották. Krisztus és az apostolok tanításaiban sehol nem találunk olyan utalást, ami módosíthatott volna ezen az állásponton. A Biblia mindössze két alkalommal tesz említést a születésnap megünnepléséről, amit mindkét esetben egy pogány származású, az isteni rendet nem követő uralkodó tesz meg (*vö. 1Móz. 40:20;-22 Mk. 6:21-27*). Azok, akik egy szövetség keretein belül elkötelezték magukat Isten és az Ő törvénye mellett, azok nem tartanak pogány ünnepeket, csakis az általa elrendelt ünnepnapokat. Azt tudjuk, hogy i.sz. 245-ben még Órigenész is azt a megjegyzést tette, hogy csakis a bűnösök tartják meg a születésnapjaikat, mint tette azt a Fáraó, aki ezt követően akasztotta fel a pohárnokát, valamint Heródes, aki lefejeztette Keresztelő Jánost, s tette ezt a fentebb már megjelölt idézetekre hivatkozva. Órigenész hozzáfűzi azt is, hogy a szentek gyakran átkozták meg a saját születésük napját, mint tette ezt Jeremiás (*Jer. 20:14-15*) és Jób (*Jób 3:1-16*). Arnobius egy korai keresztény apologéta még i.sz. 303 körül is gúnyolódott azokon, akik az isteneik születésnapjait tartották, ami azt érzékelteti, hogy Jézus születésnapjának megünneplését még ekkoriban sem vélték fontosnak.

Arról semmi információ, hogy Jahósua közvetlen tanítványai közül volt e bárki, aki esetleg ismerte a Mester születésének pontos idejét, annyi azonban biztos, hogy ez sehol nem lett pontosan lejegyezve. Az Újszövetség bizonyos szövegrészei ugyan nyújtanak némi nyomvonalat, amikből az következtethető, hogy Jahósua valamikor az izraeliták által tartott kora őszi ünnepkör ideje alatt (szeptember/október hónapban) született meg, de az adottakból a pontos napot már nem lehet kikövetkeztetni. Látható tehát, hogy a korai évszázadok keresztényei nem tudták mikor született meg Jahósua, s nem tartottak számon egyetlen olyan dátumot sem, amit az ő születésnapjának tulajdonítottak - nyilvánvalóan nem is tartották ezt fontosnak. Magáról a karácsonyról egyetlen korai egyházatyja sem tesz említést, köztük Ireneaus és Tertullianus sem, ami határozottan azt mutatja, hogy az ünnepet valamikor a 300-as évek derekán kezdték megtartani bizonyos keresztény körökben.

A kérdés a 4. században került napirendre igazán, amikor a kereszténység arculata már javában megváltozott és számos pogány gyakorlat szivárgott be a magukat kereszténynek nevező közegekbe. Ez időben akadtak olyan csoportok is, akik meg kívánták ünnepelni Jézus születésnapját, de viták voltak annak időzítésével kapcsolatban. Ők általában áprilusra, vagy májusra datálták az időpontot és eszerint tartották meg az ünnepet. Talán ennek a zűrzavarnak volt köszönhető az, hogy a 4. században I. Julius pápa elrendelte, hogy egy püspökökből álló bizottság döntse el Jézus születési dátumát. A gyakran felvázolt okoknál fogva - a pogány tömegek megnyerése céljából - a bizottság úgy döntött, hogy Jézus december 25.-én, a „Győzhetetlen Nap” napján született meg, s a pápa ezt jóváhagyta. Azt a napot választották, amelyen a pogány világ a maguk napisteneit imádta - legyen az az egyiptomi Oszirisz, a görög Apollo és Bachus, vagy a perzsa Mithra

-, s amikor a zódiákban a Szűz jegye feltűnik a horizonton, s a szűz megszüli a napot. Mindez még az ezen változásokat kieszközölő és a karácsonyt intézményesítő katolikus egyház által is elismert tény! Egy neves katolikus liturgiai szakíró, Mario Righetti a következőképpen vázolja fel a történeteket:

„A Római Egyház annak érdekében, hogy könnyebbé tegye a hit elfogadását a pogány tömegek köreiben, megfelelőnek találta december 25.-ét Krisztus földi születésének ünnepévé tenni, hogy ezzel elterelje őket attól a pogány fesztiváltól, amit ugyan ezen a napon ünnepeltek a ‘Legyőzhetetlen Nap’, Mitrász, tiszteletére. ... A pogány napimádat és kereszténység egybekeverését jól példázza a szír jegyzetelő, Bar Salibi, aki ezt mondta: **‘A pogányok szokása volt ezen a napon, december 25.-én megünnepelni a Nap születését, amikor fényeket gyújtottak az ünnep alkalmára. Ezekben az ünnepélyekben és vigadozásokban a keresztények is részt vettek.’** S.E. Titcomb, *Aryan Sun myths, the Origin of Religions* című munkájában a szerző első kézből származó forrásokból idézi, hogy az alább sorolt nap-istenek a [velük kapcsolatos] legendáik szerint mind december 25.-én születtek meg: Krishna (Vishnu), Mithra (Mitrász), Oszirisz, Hórusz, Herkules, Dionysus (Bachus), Tammuz, Indra, Buddha. Ugyanitt az is olvasható, hogy a Skandináv istennő, Frigga, akinek tiszteletére az ‘anya éjszakája’ nevet viselő fesztivált ugyancsak a téli napforduló idején tartják meg, ahogyan a másik nagy fesztivált, a Yule-t is, amikor egy vadkant áldoznak fel a téli napforduló alkalmával.”

A fentiek remekül és tömören összefoglalják a lényegét. Egy másik kutató, Werner Keller pedig rámutat az ünnep konkrét intézményesítésének körülményeire és viszonylag kései időzítésére:

„Az első olyan írásos lejegyzés, amiben konkrét utalást találhatunk a december 25.-i karácsony ünnepre, az i.sz. 324-ből származik. Justinianus római császár (i.sz. 527-565) uralkodása idején vált hivatalosan is ünnepnappá. Egy népszerű ősi római fesztiválnak [a szaturnáliának] nagy szerepe volt ennek a bizonyos napnak a megválasztásában. Rómában december 25.-e a ‘*Dies Natali Invictus,*’ vagyis a ‘legyőzhetetlen nap születésének’ ünnepnapja, amit a téli napfordulón tartottak meg, s egyben ez volt a Szaturnália ünnep utolsó napja is. Ez a fesztivál ősidők óta egy teljes héten át tartó zabolátlan mulatozásba torkollott...” - **Werner Keller, “*The Bible as History*” 331. o.**

Habár arra nincs konkrét magyarázat, hogy a fenti idézet szerzője mely írásos lejegyzésre utal, a tudományos körökben egy negyedik századi **római kéziratot** neveznek meg úgy, mint azt az iratot, amiben legelőször olvashatunk egy Rómában i.sz. 336-ban megtartott karácsonyi ünnepről. Nem mellékesen, ez Konstantinus császár uralkodása alatt történt. **I. Julius pápa** i.sz. 350.-ben deklarálta december 25.-ét a *nativitatis*, vagyis, Jézus

születésének napjaként és ez lett a „hivatalos” dátum, amit aztán Justiniánus i.sz. 529-ben tett meg az egész birodalom fő ünnepnapjává. A karácsonnyal kapcsolatban volt még egy további határozat is, ez a Toursi Zsinat alkalmával történt meg i.sz. 567-ben, amikor az adventi időszakot kiegészítették egy 12 napos böjttel, amit az ünnepi kör részévé tettek. A névleges keresztények így 336-ig a szaturnáliát tartották, ezután pedig karácsonyt, vagy ahogyan az ünnepet nyugaton ismerik: *Christmast*. Az angolból elterjedt Chirstmas a *Christ* [Krisztus] és a *mass* [mise] szavakból tevőik ki, ami a karácsony éjjelén megtartott misét jelenti.

Ha ma megkérdezzük egy átlag kereszténytől azt, hogy véleménye szerint mióta ünnepli az egyház a karácsonyt, bizonyára egy ilyen, vagy hasonló választ kapunk: „Oh, már a legkorábbi keresztények is megünnepezték az Úr születésének napját.” Az átlagos keresztények a messze legtudatlanabb vallásos emberek a saját hagyományaikat illetően. Az igazság az, hogy egy kerek fél évezred telt el a kereszténység megszületése után, amikor intézményesítették ezt az ünnepet. Tanuljuk meg a pontos választ:

A karácsony/Chirstmas ünneplése a IV. században még csak elvétve fordult elő és a VI. században, 567 körül tette hivatalos ünneppé az az ősegyháztól messze elhajlott római katolikus egyház, ami a Nagy Paráznaként ülte meg a birodalmi fenevadakat **1260 éven át**, s teszi majd ezt a kor végén, a nagy nyomorúság három és fél évében is. A nagy parázna „leányai” (a katolikus egyházból kivált protestáns felekezetek) a pogány ünnepek megtartását sosem „reformálták” meg.

Earl Count a *4000 Years of Christmas: a Gift From the Ages* (1997), (a Karácsony 4000 éve: Ajándék az elmúlt korokból) szerzője pedig tömören felvázolja azt a folyamatot, ahogy a pogány szaturnália ünnep összefonódott a karácsonnyal:

"A kereszténységet ekkortájt már egyre nagyobb betért tömegek duzzasztották, de az egyházatyákat hamarosan megriasztotta annak felismerése, hogy a kereszténység a pogány szokások inváziója alatt áll. **A Szaturnália megünneplésének népszerűsége annyira erős volt, hogy a betértek egyre nagyobb tömegei egyszerűen nem voltak képesek azt lerázni magukról.** Az egyház először betiltotta, de ez hiábavaló volt. Amikor a folyó egy elmozdíthatatlan akadályba ütközik, akkor azt megkerüli, és tovább folyik. A Szaturnáliát nem lehetett sem betiltani, sem megszüntetni" "**A pogányok számára a Szaturnália az élvezet és öröme ünnep volt, amit nem kívántak feladni.**" (uo. 36. old).

A fenti folyamatot egyetlen szóval lehet összegezni: kompromisszum. Tény, hogy a korai keresztényekre hihetetlenül erős pogány nyomás nehezedett, így nem ok nélkül figyelmeztette őket Pál apostol, hogy az egy igaz Isten imádatát nem keverhetik pogány elemekkel (vö. *1Kor. 10:19-22*). Az apostol szerint, aki részt vesz a pogányok

vallásszokásaiban, az az ördögök asztaláról eszik. Aki pedig egyszer megtisztult a pogányságtól, annak az Úr asztaláról kell enni, hogy vele legyen közösségben. Vagy az Úr asztala, vagy pedig a pogányságé, nem pedig ez is, az is. Pál ezáltal nem csak bizonyos pogány szokásokat és gyakorlatokat ítélte el, hanem azok mindegyikét.

Az egyház növekedésével párhuzamosan egyre nagyobb számban voltak olyanok, akik csak felszínesen tértek meg és vették fel a keresztény vallást, de nem akarták feladni a hagyományok által mélyen beléjük rögződött pogány vallási szokásaikat. Ez a felszínesen megtért, vagyis csak névlegesen keresztény emberek egyre növekvő száma billentette át a mérleget a pogány ünnepek javára, ami aztán a fősodrattá forrt ki magát és lett egy világegyházzá.

A római Szaturnália ünnepség szerves része - ha nem a lényege - volt a túzásba vitt lakmározás, a részegségig tartó ivászat és mulatozás, egy sor más olyan gyakorlattal vegyítve, amik szöges ellentétben állak Krisztus és az apostolok mértéktartásra és tiszta életre intő tanításaival. Az igaz keresztények mindvégig mélyen megvetették és utálatosnak tartották az ilyen mértéktelen és túzásokba torkolló fesztiválokat, főként, ha azokat valamely pogány isten tiszteletére tették. E tekintetben Isten népe számára továbbra is a Tanítás és a próféták utasítása a mérvadó:

2Mózes 23:24 Ne imádd azoknak [pogányoknak] isteneit és **ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél az ő cselekedeteik szerint;** hanem inkább döntögesd le azokat és tördeld össze bálványaikat.

Jeremiás 10:2 Ezt mondja az Úr: **A pogányok útját el ne tanuljátok,** és az égi jelektől ne féljeteK, mert a pogányok félnek azoktól!

Az újszövetségi szellemi hívők szellemben kívánnak megfelelni a fenti parancsolatoknak, nincs utasításuk a bálványok fizikai lerombolására és nincs felhatalmazásuk arra, hogy betiltsák a pogány ünnepeket társadalmi szinten. Arra viszont igen, hogy hívőkként mindenben az igazság szerint beszéljünk és éljünk, nem bemocskolva magunkat a világgal és annak pogány szokásaival. A kompromisszum teljesen kizárt. A visszatérő Messiás lesz az, aki majd lerombol minden bálványt, beszüntet minden helytelen szokást, helyreállítja az igaz istenimádatot és a törvényt a föld népei számára.

II. Rész

A karácsony/szaturnália a luciferi világrend ünnepe

Noha ma már sokan megértik azt, hogy a pogány Szaturnália ünnepi hagyományai váltak keresztény hagyományokká, de vajon hányan fogják fel ennek a valós jelentőségét? Tény, hogy minél korábbra megyünk vissza a Szaturnália történetében, annál „vadabb” dolgokat fedezhetünk fel ezzel az ünnepel kapcsolatban. Ki is volt tehát az a Szaturnusz, akit megünnepeltek az ősieik, **miért ünnepelték őt és miért úgy, ahogyan?** Mert ha már ünnepet ülünk valakinek, legalább ismerjük meg az ő személyét és ünnepének lényegét:

„Kronosz [görög], vagy Szaturnusz [latin], Dionüszosz, Hyperion, Atlasz, Herkules, mindannyian a „nagy szaturnuszi kontinenssel” kapcsolatba hozható személyek. Ezek a királyok a Nyugat-mediterrán partjait, az észak-afrikai és spanyolországi földeket uralták. A források szerint Hyperion, Atlasz és Szaturnusz, vagy Kronosz és Uránusz fiai voltak, akik egy hatalmas birodalmat birtokoltak, a nyugat-mediterráni partvidékeken, beleértve bizonyos atlanti-óceáni szigeteket is. Hyperion örökölte apja uralmát, és őt a Titánok ölték meg. Ezután a birodalom megosztott Atlasz és Szaturnusz között. Atlasz lett Észak-Afrika, s vele az atlanti szigetek, Szaturnuszé pedig az észak-mediterráni földek, Itáliáig és Szicíliáig.” (John D. Baldwin, *Prehistoric Nations*, 357. o.)

„Szaturnusz uralmi periódusát megénekelték a későbbi korok bárdjai úgy, mint egy olyan boldog korszakot, ahol ismeretlen volt a bánat, amikor még oly ártatlanság, szabadság és öröm uralkodott szerte a földön, hogy méltán megérdemelve viselte az ‘aranykor’ elnevezést.” (Alexander S. Murray, *Murray's Manual of Mythology*, 32. o.)

A görög mitológiában **Kronosz** Uranosz és Gaia gyermeke volt, a tizenkét titán legfiatalabbja, az ősiszistenek egyike. Emellett ő volt az idő istene is, aki a pusztítással van asszociálva, s aki azért jutott hatalomra, hogy kasztrálta apját (Uránuszt), hogy magához ragadta tőle az uralmat. Ezután feleségével, Rheával - aki egyben a saját testvére volt - együtt uralkodtak úgy a halandók, mint az istenek felett. Kronosz uralma alatt egy csodálatos „aranykor” jött el a világra. A teljes harmóniát azonban megbontotta Gaia egy jóslata, miszerint Kronosz trónját saját gyermeke fogja megdönteni, aki emiatt minden megszületett gyermekét azonnal lenyelte. Rheának sikerült megmenteni a legfiatalabb gyermeket, Zeust oly módon, hogy Kronosznak egy pólyába csavart követ adott át, aki azt nyelte le. Rhea Kréta szigetén rejtette el a csecsemőt. Miután Zeus felnőtt, arra kényszerítette apját, hogy felöklendje a lenyelt fiait, és az olümposzi istenek élén legyőzte a titánokat, akiket Kronossszal együtt a Tartaroszba vetettek. Sok emberi nemzedékkel később Zeus kiengedte Kronoszt és testvéreit a mélység börtönéből, magát Kronoszt pedig az áldott holtak otthonának, az Elysian szigeteknek a királyává tette. A történet római változata szerint Kronoszt nem a pokolba vetették, hanem Itáliába száműzték,

ahol **Szturnusz** néven birodalmat alapított, s uralma Itália aranykorát eredményezte. A rómaiaknál Szturnusz egyben a földművelés és aratás istene is.

Egy bibliaolvasó számára nyilvánvaló, hogy ez az egész fentebbi leírás határozottan a bukott angyali rend történetével, a luciferi lázadással és annak következményeivel állnak kapcsolatban. A mennyből levetett Sátán hosszú korszakokon át uralta ezt a földet az ádami teremtés előtt, majd Ádám bukását követően ennek a világekorszaknak is istene lett (*2Kron. 4:4*). Az istenek által uralt őshőskorszak megegyezik azzal a hozzávetőleg ezer éves periódussal, ami Járed idejétől az özönvízig tartott. Járed i.e. 3544 körül született, s az ő idejében szálltak alá az Isten fiai (angyalok), akik egybekeltek az emberek lányaival és hibrid lényeket, óriásokat (**Nefilim**) nemzettek (*1Móz. 6:1-4*). Ezekről az istenekről és félistenekről, a titánokról, óriásokról és félig ember, félig állat, embernél messze nagyobb és erősebb lényekről a pogány mitológiákban is olvashatunk. A Szentírás röviden „*a régi idők híres-neves hősei*” - nek nevezi ezt a fajt. Az özönvíz után Noé leszármazottai gyorsan visszatértek a korábbi állapotokhoz és a hamis istenek imádatához. Ekkor az antik világ megélt egy második hőskorszakot a maga fél-isteneivel és hírneves hőseivel, amely időszak **Nimród**tól a trójai háborút követő pár évszázadig tartott. A Szentírás nem nyújt részletesebb leírást erről az időperiódusról sem, ám a pogány világ mitológiáiban aránylag gazdag anyagtar maradt fenn erről a korszakról, noha ezek kivétel nélkül a bukott rend szemszögéből vázolják fel az eseményeket. Kronosz minden képen ezzel a bukott renddel van asszociálva.

A fentebb felvázolt időkben azonban történt valami, ami mindörökre megváltoztatta a világ képét: az egy igaz Isten elhívott egy Ábrahám nevű embert, akin keresztül megkezdte a maga országlásának lépésről-lépésre történő helyreállítását a földön! Ennek részeként, Ábrahám utódainak egy ágát, nevezetesen Izrael népét, pontosabban törzseit elválasztotta a pogány nemzetektől, szövetségre lépett velük és a maga választott fizikai népévé tette meg őket. A szövetség keretein belül e nép számára nyilatkoztatta ki a követendő vallásrendszert, az örök tökéletes isteni törvényzetet és életmódot, mindazt, amit az Istenhez hű embereknek követniük kell, illetve amitől el kell fordulniuk. Izraelnek a legszigorúbb módon tiltva volt az, hogy ezt a rendszert bármilyen pogány szokás átvételével megfertőzzék, ez szellemi paráznaságnak minősült, ami a szövetség megszegését jelentette. Izrael képtelen volt megfelelni mindezeknek és elbukott. A megfelelő időben azonban eljött a Megváltó, aki lehetővé tette az emberek számára - nemzeti hovatartozásra való tekintet nélkül - azt, hogy vissza béküljenek Istenhez és az isteni rendhez, mint Isten szellemi fiai! Istennél nincs változás, ha nem tűrte meg fizikai Izrael elhajlását, még kevésbé tűri meg azokét, akiknek Szellemét adta. Az e világ istenét, Sátánt követő és bálványimádó emberiség azonban Nimród óta arra vágyik, hogy létrehozson egy Istentől független, ellene lázadó világrendet, egy aranykort. Ennek

szerves részét képezik azok a pogány ünnepek, amelyek Sátánt és a sátáni napirendet éltetik és propagálják. Szaturnália pedig pontosan egy ilyen ünnep.

A Szaturnusz által uralt mitológiai aranykorszaknak volt egy sajátos motívuma, mégpedig az a téli ünnepi periódus, amit a későbbi Rómában december 17.-től december 23.-ig tartottak meg szaturnália néven. A korai görögök *Kronia*-ként, azaz, Kronosz ünnepeként tartották meg ezt a szezonális fesztivált, ami közvetlen hatással volt a római változatára. Az i.e. 170-ben született Accius, római színdarabíró, rámutatva a szaturnália görög eredetére, ekként ír a Kronia megtartásáról: „*Csaknem minden területen és városban bankettokkal egybekötött örömnepet tartanak és ilyenkor mindenki a saját szolgájának a felszolgálója lesz.*” Kronoszt a rómaiak Szaturnusznak nevezték, s neki dedikálva nevezték az ünnepet szaturnáliának. Plutarkhosz pedig ekként írt a korai rómaiak szaturnáliájáról:

„Numáról (Numa Pompilius, Róma második királya (i.e. 715-673)) viszont elmondhatjuk, hogy még görögbebb módon járt el, amikor született rabszolgákkal is megízlelte a szabadság méltóságát, mert ő hozta szokásba, hogy Saturnáliák ünnepén a rabszolgák közös asztalnál üljenek uraikkal. Numa ősi intézkedése szerint tehát évről évre élvezhették munkájuk gyümölcsét azok, akik segítettek a termelésben. **Egyesek a saturnusi kor maradványát látják ebben a szokásban**, akkor ugyanis nem volt úr, sem szolga, testvérként és egyenjogúságban élt a földön mindenki.” – Plutarkhosz, Párhuzamos életrajzok, [146. o.](#)

A rómaiaknál a fesztivál hat napon át tartó bolondozásból, mulatozásból, evészet-ivászatból, szerencsejátékokból és szexuális kicsapongásokból állt. Ez idő alatt dívott a szerepcsere, a rabszolgákat ideiglenesen felszabadították, illetve az urak és szolgáik felcserélték a szerepeket. A szegények és gazdagok, szolgák és urak, mind együtt ettek és vigadoztak, szerencsejátékokat játszottak, ami elsősorban kocka (*kyboi*) és játszócsontocska (*astragaloi*) vetetéséből állt, de népszerű volt a *peSSI* társajáték is. Manapság inkább a tombola sorsjáték tölti be az idény szerencsejátékokkal kapcsolatos aspektusát. Az ünnepi viselet része volt a **pileus**, ez egy tölcseáru, karimátlan sapka, ami a szabadságot, illetve az egyenlőséget jelképezte, ahogy az ilyenkor viselt egyszerűbb ruházat is. Az ünneplők az *io*, *Saturnalia* köszöntéssel üdvözölték egymást. December 19. volt a *Sigillaria* napja, ekkor olcsó viaszfigurákat, leginkább pajzán, vagy mulatságos alakokat, illetve gyertyákat ajándékoztak egymásnak. Ez volt az eredeti karácsonyi ajándékozás. Az egyenlőség jegyében mindenki ilyen viaszfigurákat adott másnak, így ki volt zárva annak a lehetősége, hogy a módosabbak drága, a szegények pedig szerényebb ajándékokat adjanak (e téren a rómaiak még bölcsőbbek voltak). A figurák esetenként magát Szaturnuszt ábrázolták, lábait szálakkal megkötözve, amit aztán eloldoztak, jelképesen szabadon eresztve és meghívva őt a mulatozáshoz, illetve, hogy újból hozza el

az aranykorszakot. Egy további szokás a „Szaturnália ünnep királya” megválasztása volt, akinek az volt a dolga, hogy felügyelje a vigadalmakat. Ez a szokás máig fennmaradt a katolikus nemzetek között, csak a titulusa változott meg, magyarul pl. a „zűrzavar fejedelmének” nevezik. Még a filozófiai irányzatokat is befolyásolta az ünnep, a neoplatonista Porphyry szerint Szaturnália a holt lelkek szabadon engedését és halhatatlanságát szimbolizálja. Catullus, római költő pedig „*a legszebb napok*”-nak nevezte a fesztivál napjait.

Mindez párosult a *Natalis Solis Invincti*, vagyis a győzhetetlen nap születésével. A kronia és szaturnália ünnepek jellegzetes velejárói kissé módosított formában, de ma is részei a modern szaturnáliának, amit karácsonynak nevezünk. Amint azt látjuk, szaturnália az elveszett aranykorszak ünnepe volt, s mint ilyen végső soron **a modern karácsony is az aranykorszak ünnepe – úgy a múltbelié, mint a várt jövőké.** Márpedig ha valaki keresztényként ünnepli ezt, talán jobb, ha némi belátást nyer ennek a bizonyos aranykorszaknak a lényegébe, jelentőségébe, amire az alábbiakban még kitérünk.

Szaturnália és az emberáldozatok

Kronosz volt az első olyan pogány isten, aki emberáldozatokat követelt meg magának. Sanchoniathon (antik föníciai történetíró az i.e. 1200 körüli időkből) leírásai szerint, „*Kronosztól ered az emberáldozatok megkövetelése.... Szaturnusz elpusztítja saját gyermekeit.*” (J. Garnier, *The Worship of the Dead*, pp. 34–35). Ennél fogva, Kronosz egyik gyakori jelképe a sarló, illetve kasza volt, ami később a kaszával arató halál, vagy „a kaszás” képében maradt fenn a köztudatban. Ezek után talán az is érthetőbbé vált, hogy az ószövetségi időkben a Szaturnusz csillagával [**hexagrammal**] asszociált Molok, vagy Szikkút miért követelte meg szigorúan az emberi, gyakran gyermek égőáldozatokat.

Szaturnusz imádata tehát nem csak a gondtalan mulatozásból, lakmározásokból és ajándékokból állt, az istenek ugyanis igen szeszélyesek, akik gyakran emberáldozatokat is követeltek maguknak:

A szaturnália magának Szaturnusznak az ellentmondásos természetét tükrözi: Meg vannak benne a gondtalan jólét örömteli, utópisztikus [az aranykor] aspektusai és mellette ott vannak a fenyegetés és az életveszély vészjósló elemei. - **Versnel, Hank S.** "*Saturnus and the Saturnalia*", 142. o.

Szaturnusz egyik hitvese **Lua** volt, akit gyakran a „Lua Saturni” [Szaturnusz Luája] névvel illetnek, ő volt egyben Lua Mater, a „pusztítás anyja”, az istennő, akinek a tiszteletére a győztesek elégették az ellenségeik fegyvereit.

Szturnusz egy **chthonikus** jellegű isten volt, ami az alvilággal asszociálta őt, illetve az azt uraló **Dis Pater**-rel hozza kapcsolatba. Dis Pater-t a görögök Plouton-ként, a rómaiak pedig Pluto-ként ismertek. A görög *khthonie* vagy *khthonios* olyan bizonyos áldozati metódusokat jelent, amelyeket csakis adott istenek számára adtak vagy végeztek el. Ez azt jelenti, hogy Szturnuszt egy csak rá jellemző, kizárólag csak neki adott áldozati formával tisztelték meg. A római források szerint, Szturnusz a szturnália ünnepi idény alatt megölt gladiátorokat fogadta el *munera*-ként, vagyis felajánlásként, emberáldozatként. Decemberben tíz napon át tartottak gladiátor küzdelmeket, amiket a quaestorok (magisztrátusok) vezettek le, s amiket a Szturnusznak az idény alatt bőségesen felajánlott pénzadományokból rendeztek meg. A korabeli keresztény apologéták erősen kritizálták a gladiátor *munera*-t éppen azok emberáldozati jellege miatt. Noha mindez már a kései Rómára volt jellemző, az kikövetkeztethető, hogy Szturnusz eredetileg is megkövetelte az emberáldozatokat. Macrobius (V. sz.) elmondása szerint Dis Patert emberi fejjel lehetett kiengesztelni, míg Szturnuszt férfi áldozatokkal (*virorum victimis*). A legendák szerint, amikor a civilizáló félisten Herkules Rómában járt, megreformálta a rítusokat és elfogadhatóvá vált *oscillák*-kal, kis arcképekkel, maszkokkal kielégíteni Dis Pater-t az emberi fejek helyett. Az *oscilla* általában Szturnuszt, Bachust és egyéb isteneket jelenített meg. Mivel a görög *phota* egyaránt jelent “férfit” és ‘fényeket’ így a Szturnusznak feláldozandó férfiakat, az élet fényét jelképező gyertyákkal helyettesítették. De még a korábban már említett *sigillarria* ajándékfiguráknak is volt egy ilyen áldozathelyettesítő funkciója. Emlékezzünk erre a karácsonyi gyertyák és csillagszórók meggyújtásakor és az ajándékok átadásakor, mert ezek által Szturnusznak mutatunk be kvázi emberáldozatot. Minden esetre, a gladiátor játékokat csak az 5. század elején szüntették be, bizonyítva, hogy a keményvonalas szturnália nem ment ki a divatból és félő, hogy lesz még olyan idő, amikor a gyertyák és a sigillarria bigyók helyett újra emberéleket követel majd a hatágú csillag istene.

Az aranykorszak az antikrisztusi uralkodás szinonimája

Ahhoz, hogy megértsük, miféle aranykorról is van itt szó, ahhoz a Sátán által uralt pogány világ mitológiáihoz kell fordulnunk. A modern ember lekezelően tekint a mitológiákban hívő ókoriakra, de tudni kell, hogy számukra ezek történelmi és vallási leírások voltak, amelyek nem csak az akkori emberek gondolkodását és életformáját határozták meg, hanem korunkét is. Bibliai szempontból a mitológiák az istenekként tetszelgő bukott angyali rend világgépét és életmódját propagálják, s ennek szellemisége uralja a világot, amiből a Biblia Istene kihívta a választottait. A mitológiák tehát az Isten ellenes bukott angyali rend uralmát éltetik, az ő terveiket, üzeneteiket közvetítik, amelyeknek korunkat és a jövőt is érintő próféciai aspektusai is vannak. Ha ismerjük az ellenfél taktikáját és arzenálját, jobban tudunk ellene harcolni.

Hésziodosz az i.e. 700-as években a „*Munkák és Napok*” című munkájában az általa ismert mitológiai elemek felhasználásával és összefoglalásával vázolja fel a korszakokat, amelyeket fémekhez hasonlít. A leírás szerint az aranykorban az emberek az istenekhez hasonlóan gondtalanul, szenvedés és mindennapi munka nélkül éltek; békésen, öregedés nélkül haltak meg. Ezt a korszakot uralta Kronosz, vagy latin nevén Szaturnusz. Az ezt követő korszakokat egyre alantasabb fémek jelképezik, az ezüst, a bronz, s végül a vas. A hosszantartó vaskor (ami a jelben is tart) a szenvedés, az egyenlőtlenség, a fárasztó munka és a halál korszaka. Az aranykor egy társuralkodója volt **Astraea**, két titánnak, Asraeusnak és Éósz-nak a leánya. Nevének jelentése „Csillag Hajadon”, de nevezik Virgónak [Szűznek] is. Asraea az ártatlanság, igazság, tisztaság és precizitás istennője. Astraea a

bronz korszakot jellemző gonosz és erőszakos állapotok miatt elhagyta a földet és a csillagok közé menekült, ahol a Szűz csillagképében élt tovább. Nagyon szoros kapcsolatban áll Dikével, az igazságos ítélet felügyelőjével, aki mérleget tart a kezében. Ez a kapcsolat az általuk képviselt csillagképekben is jelen van, a Szűz csillagkép a Libra közelében helyezkedik el. **A mitológiai próféciaik szerint Astraea egy szép napon visszatér majd a földre, hogy elősegítse a korszakváltó utópisztikus aranykor visszatérését.**

Szögezzük le, a szaturnália legvisszatérőbb motívuma és az ünnep legfőbb oka, apropója az aranykorszak iránti nosztalgia volt. A munkák szünetelése, a társadalmi kötöttségek fellazítása, a víg lakmározás és gondtalanság, valamint a teljes egalitáriánizmus eleve a krónoszi aranykorszakot ünnepelte, azt kívánta jelképezni, vagy megjeleníteni és egyben annak visszatérését előképezni!

Az olvasó ezen a ponton talán azt gondolhatja, hogy erősen elkalandoztunk a karácsony történetétől, pedig nem. A helyzet ugyanis az, hogy a mitológiák nem csak a régmúlt regéi, a bukott angyali rend pogányok által megőrzött archívumai, hanem a sötét oldal további szándékait is felfedik. Ezt az aspektust talán Vergilius epikus versei vetítik elénk a legélénkebben. Ezek a biblia néhány prófécijához hasonlóan ugyancsak duális jellegűek, részben utalva az egykori Róma birodalmi felemelkedésére, részben pedig a várva várt nagy „Egyre”, a végidők istenemberére (az Antikrisztusra), illetve az ő nagyságára és az általa megvalósított másod-aranykorra:

Íme betelt az idő, amelyet Cúmea [Szibilljának] dala megénekelt:

Újraszületve az évszázadok roppan sora tárul.

Visszatér a Szűz [Asraea-Virgo], már jön [közeleg] Szaturnusz uralma,

Már a magasságból küld új ivadékot az égbolt.

Óvd csak e most születő csecsemőt [utalás az antikrisztusra], ó Lúsziana,

ki majdan véget vetve a vaskornak, hoz a földre aranykort;

Hisz máris testvérbátyád országol, Apolló.

S consulságod alatt kezdődik e fényes időszak [aranykorszak],

Pollio, nagy hónap sorait számláljuk előre;

És te vezetsz, amidőn bűnnek ha marad nyoma bennünk,

El fog enyészni, s örök remegés [az Isten félelme] nem ijeszti világunk.

Ő pedig istenként él majd, aki lát az egekben

isteni bajnokokat s őt is látják azok éppúgy, ...

-Vergilius, *Eklogák*, IV. ének

És most jól idenézz, mert római véreid, őket,

Tenfajtád látod. Caesart s az iúliusi népet,

Mind, kik a menny nagy boltja alá felszállnak a fénybe.

Köztük azt is [az antikrisztust], kit olyan sok jós megígért – íme, ámulj

Augustus Caesaron: az isteni sarja e férfi,

Másod-aranykor virrad fel Latiumban alatta,

Mint Szaturnusz földjén rég; birodalma kiterjed

Indusokon, garamantusokon túl, állatöveknek,

Évnek, napnak egén is túl, addig, hol a mennybolt

Tengelye Atlasz takaróján tündökleni látszik.

Istenigék által megjósolt jötte hírére.

- Vergilius, *Eklogák*, VI. ének.

A fentiek próféciák, miszerint az igazi aranykor még előttünk áll! Nem lehet nem észrevenni az antikrisztusi uralommal kapcsolatos üzenetet. Véletlen egybeesés lenne az, hogy ezeknek a versrészeknek a fő üzenete pontosan megfelel annak, amit a New Age hívei vallanak, vagy amit a szabadkőművesek, az illuminátusok és minden más luciferiánus háttérszervezet meg kíván valósítani?

A New Age – a korunk emberére szabott mitológia és a végjáték

Manapság gyakran hallhatunk arról, hogy egy új világrend, egy New Age, vagyis egy jobb világot elhozó új korszak van megszületőben - egy aranykor. Beszélnek erről államfők és politikusok, ígéri ezt a tudomány és állandó témája ez a szórakoztatóiparnak is. A New

Age vallásrendszer legfőbb célja az, hogy szellemileg átsegítse az emberiséget ebbe az utópisztikus érába. Mindez korunk mitológiája, a régiből beemelve, de modern újpogányok számára tálalva. A régi verzió szerint az egykori aranykorban bőségben, egyenlőségben és harmonikusan éltek az emberek, az istenek és a halandók, házasodtak, gyermekeket nemzettek, s ez újra megvalósul majd egy másod aranykorban. A New Age pedig azt hirdeti, hogy korunkban jön el az a bizonyos másod-aranykor, amikor a „felemelkedett mesterek”, vagy a „szellemi irányadók” frigyre lépnek a new age beavatottaival, egy új fajt hoznak létre, amely élvezni fogja a boldog utópiát.

Igen, a New Age szerint a szellemi fejlődés magasabb fokán álló beavatott emberek a hamarosan megjelenő „szellemi hierarchiával” keveredve egy új mesterfajt hoznak létre, ami uralja majd az eljövendő aranykorszakot, vagyis a New Age-et. Ennek azonban akadályai vannak, amiket először fel kell számolni. Az akadály a bibliai kereszténység, s felszámolásukra van egy kidolgozott tervzet. A nagy New Age tanítók nem kertelnek, felvállalva jelentik ki azt, hogy **az aranykorba való belépésnek szigorú követelményei vannak.** Az emberiség azon része, amely túl hitvány ahhoz, hogy fellépjen a szellemi evolúció ezen lépcsőfokára az egyszerűen és jéghideg könyörtelenséggel el lesz pusztítva. A selejtesek azok, akik ragaszkodnak a maradi egy igaz Istenbe vetett hitükhöz, az igaz, bibliai keresztények:

A New Age világbékét elhozó terve nem valósíthatja meg addig a Vízöntő **Aranykorszakát, amíg a bibliai kereszténység nem lesz a törvényen kívül rekesztve, vagy nem lesz elpusztítva**" - Richard Bennett, *Can Mysticism Lead to God?*

A New Age egy nagy beavatottja, Barbara Marx Hubbard még sarkosabban fogalmaz: „*Az emberek vagy megváltoznak [elfogadják a luciferi napirendet], vagy elpusztulnak. Ez a választás.*” (*Happy Birth Day Planet Earth!* 32. o.) Ezzel a diabolikus és viszonylag jól dokumentált **New Age napirenddel** már több írásban is foglalkoztunk itt nem részletezzük tovább. Viszont a Szentírás is rámutat arra, hogy valóban megvalósul majd egy luciferiánus korszak, ami azonos az okkultisták és a titkos társaságok által várt „aranykorral”. Ez pedig azután fog megvalósulni, miután az antikrisztusi fenevad megsemmisíti a nagy paráznát, az addig általa jól kihasznált hamis judeo-keresztény vallásrendszert. Hogy miért teszi ezt? Nos, azon a ponton már nem lesz szüksége többé álkeresztényekre, hamis istenimádókra, mert a korszak kizárólag a beavatott és őszintén elkötelezett luciferiánusoknak lesz fenntartva, mindenki másnak pusztulnia kell:

Jelenések 17:16-17 ¹⁶ A tíz szarv, melyeket láttál és a fenevad, **meg fogják gyűlölni a paráznát, pusztává és mezítelenné teszik, húsát megeszik, őt magát tűzzel égetik meg majd.** ¹⁷ Mert az Isten adta szívükbe, hogy az ő szándékát tegyék meg, hogy egy

szándékon cselekedjenek, és hogy királyságukat a fenevadnak adják, míg Isten beszédei végbe nem mennek.

Ezt a luciferiánus uralmat persze nem igazán lehet egy korszaknak nevezni, mert csupán egyetlen próféciai órára kap hatalmat. A rövid ámokfutásnak a visszatérő Messiás és szentjei, a hűséges igazak vetnek véget (*Jel. 17:12-14*, egy próféciai óra a magyarázatoktól függően lehet kb. 15 nap, vagy pedig egy teljes hónap).

Isten azért helyezi a fenevad szívébe a nagy parázna elpusztítását, mert az visszaélt a Nevével és kegyelmével, megtagadták parancsolatait és kitartottak a pogány szokásaik mellett. Ellenben az általuk üldözött igazakkal, az állhatatos szentekkel, akik „*megőrzik Isten parancsolatait és a Jézusba vetett hitet*” (*Jel. 14:12*), s akik mivel nem fertőzik meg magukat pogány szokásokkal, együtt uralkodnak a Felkentel ezer éven át.

Jahósua születésnapja nincs számon tartva és ismeretlen, megtartása nem egyezik a bibliai szellemiséggel. Ellenben kötelességünk megemlékezni a Pészah ünnepen a Bárány értünk való haláláról (*1Kor. 11:24*), a **kürtök ünnepének megtartásával** pedig számon tartjuk az eljöveteleit is. Az elsőt, amikor papként jött el, hogy megváltson bennünket a bűneinktől és a halált okozó hiábavaló pogány hagyományoktól, a másodikat pedig azért, mert a királyként való visszatérésekor megszüntet és lerombol mindent, ami pogány. A sátorok ünnepét pedig azért tartjuk, mert - ellentétben a Szaturnáliával -, az Isten eljövendő országlását reprezentálja.

A szaturnália/karácsony az Antikrisztus országlásáról szól, megtartói az ő ígért aranykorának tartanak tort és ünnepet, függetlenül attól, hogy „keresztényként”, new agerként, vagy bármi másként teszik ezt. Ironikusan, a névleges keresztények tudatlanul és ostobán a saját pusztulásuknak ülnek tort karácsonykor, mert *munera*-ként lesznek felajánlva, amikor a fenevad elpusztítja a rendszerüket és visszaveszik az ünnepüket. De addig is remek hasznot húznak buzgó fogyasztókként a szintén **luciferi eredetű gazdasági rendszer** fenntartóinak. Közhely már, de továbbra is igaz: Szaturnusz felfalja saját gyermekeit.

